

Arrest

nr. 118 062 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P.J STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

« *Mijnheer de Burgemeester,*

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.09.2012 werd ingediend door :

M. J., B. (R.R.: 091101564315)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Somalië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2011 in België verblijft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 04.05.2011 een asielaanvraag in, die op 02.05.2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene wijst op het feit dat betrokkene een gerechtigd verblijf in Hongarije heeft. Volgens hem is het onmogelijk om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen in Hongarije en een terugkeer zou een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker beweert dat hij bij een terugkeer naar Hongarije onderworpen zou worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en dat de behandeling voor vluchtelingen in Hongarije onderworpen zou worden aan onhumane behandelingen. Hij verwijst hiervoor naar de Nieuwsbrief 'Terugkeerpraktijk van vluchtelingenwerk Vlaanderen' en een rapport van UNHCR. Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze documenten gaan over de algemene toestand in Hongarije en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Hetzelfde geldt voor de vermelding dat de toegang in Hongarije problematisch zou zijn en dat er in Hongarije een sfeer zou heersen van vreemdelingenhaat, intolerantie en racisme. Betrokkene levert hiervan geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. »

1.2. Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 juli 2013 ter kennis wordt gebracht samen met de voormelde eerste aangevochten beslissing, is de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt :

« Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Wouters, Yn, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M. J., B. geboren te (...) op (...), nationaliteit Somalië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.05.2012;

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 07.09.2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 10.07.2013. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op ten aanzien van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel kan verzoeker geen voordeel opleveren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoeker niet betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster dan ook in beginsel geen nut opleveren.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

2.4. Ter zitting gevraagd naar zijn belang, doet verzoeker, als antwoord op de exceptie, gelden dat hij volhardt in zijn belang omwille van het feit dat hij erkend vluchteling is in Hongarije, dat weigert hem terug te nemen, dat hij niet weet naar waar zij zal worden teruggestuurd, Hongarije of Somalië, dat enkel de situatie met betrekking tot Hongarije is onderzocht en dat de vraag zich stelt naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot Somalië. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat een onderzoek naar een mogelijke schending van deze bepaling –en alleen deze, gezien zijn proceshouding dienomtrent (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810)- zich opdringt voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het in het licht van het hiervoren gestelde te onderzoeken middel –enerzijds omdat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, anderzijds omdat het een schending opwerpt van een bepaling van het EVRM- is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“In de bestreden beslissing valt te lezen:

[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verwerende partij stelt dat de aangehaalde, algemene rapporten (Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk van vluchtelingenwerk Vlaanderen' en een rapport van UNCHR), niet kunnen aanzien worden als

buitengewone omstandigheden daar deze documenten gaan over de algemene toestand in Hongarije en dat verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Artikel 3 EVRM luidt immers als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen OF aan onmenselijke OF vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoekende partij heeft immers nooit gepretendeerd dat haar leven in gevaar zou zijn. Verzoekende partij meent dat zij het slachtoffer zou worden van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Dit werd immers uitdrukkelijk vermeld in de aanvraag van 7 september 2012 (eigen onderlijning):

Verzoekende partij meent dat de behandeling voor vluchtelingen in Hongarije onderworpen worden aan onhumane behandelingen.

Ook uit de Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk van Vluchtelingenwerk Vlaanderen dd. Januari 2012 blijkt dat Hongarije de rechten van asielzoekers die onder de Dublinverordening werden teruggestuurd niet respecteert. Adequate opvangomstandigheden noch de toegang tot bescherming worden voldoende gegarandeerd.

Deze feiten worden nogmaals bevestigd in een rapport van UNHCR - Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary - dd. April, waarin de asielprocedure in Hongarije onder de loep genomen werd. Asielzoekers worden in Hongarije gedurende lange tijd in detentie geplaatst en dit onder verschrikkelijk onhumane omstandigheden. De detentie is daar eerder de regel dan de uitzondering. de meeste asielzoekers blijven onwettig lang opgesloten onder barre omstandigheden.

Onder barre omstandigheden kan het volgende verstaan worden: oneerlijke behandelingen op vlak van eten, verschillende toegekende legale statussen binnen een gezin, ontoereikende medische diensten (verschillende ziektes worden soms met dezelfde medicamenten behandeld. weinig tot geen opvolging), er is een gebrek aan basis hygiëne (toilet en badkamer zijn overwoekerd door kakkerlakken, er heerst een gebrek aan warm water; ...J. vrouwen en kinderen zitten tussen gevechten die uitbreken in de overvolle detentieplaatsen, 'nachtcontroles' worden uitgevoerd zonder respect voor privacy of waardigheid, geen enkele informatie wordt tevens vrijgegeven aan de asielzoekers omtrent hun procedure....

Toegang tot asielprocedure lijkt in Hongarije op de koop toe problematisch. Vreemdelingen die teruggestuurd worden naar Hongarije onder de Dublin overeenkomst, worden niet automatisch beschouwd als asielzoekers, maar moeten terug asielaanvragen, ook al kregen ze reeds bescherming elders. Deze aanvraag wordt dan ook automatisch gelijk gesteld aan opsluiting.

Daarenboven heerst er in Hongarije een sfeer van vreemdelingenhaat, intolerantie en racisme, waarmee de vreemdelingen dagelijks geconfronteerd worden. In het rapport staat dan ook een resumé aan aanbevelingen voor Hongarije om toch maar in de buurt te kunnen komen van de internationale standaard-asielprocedure'.

Verwerende partij interpreteert artikel 3 EVRM te beperkt door enkel te stellen dat verzoekende partij dient aan te tonen dat haar leven in gevaar zou zijn. Ten tweede kan door deze beperking afgeleid worden dat het initieel verzoekschrift niet eens gelezen wordt.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij geen persoonlijke bedreiging aantoont, is dan ook niet afdoende.

Als de algemene situatie, zoals wordt bevestigd in de rapporten, er een is van vernedering, intolerantie, racisme en opsluiting, dan dient redelijkerwijze afgeleid te worden dat verzoekende partij dergelijke behandeling ook te wachten staat.

Meer nog. De verwerende partij lijkt de algemene situatie te aanvaarden, maar wenst dat verzoekende partij persoonlijke bewijzen aanhaalt. Verzoekende partij kan in casu aantonen dat er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM zal plaatsvinden, gezien de algemene toestand in Hongarije.

Indien verzoekende partij kan aantonen dat er mogelijks een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden is dit immers al voldoende om bescherming te krijgen. In casu is dit het geval, aangezien verzoekende partij geen elementen kan aanbrengen die zouden bewijzen dat hij een uitzondering is die de regel zou bevestigen.

Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!"

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

3.4. Verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag duidelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Hongarije het slachtoffer zou worden van onmenselijke of vernederende behandelingen en betoogt in essentie dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd.

In eerste instantie stelt hij dat hij nooit heeft beweerd dat zijn leven in Hongarije in gevaar zou zijn, doch dat vluchtelingen worden onderworpen aan inhumane behandelingen. De verwerende partij interpreteert artikel 3 van het EVRM dan ook te beperkend waar zij stelt dat verzoeker moet aantonen dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de verwerende partij zijn aanvraag wel degelijk heeft onderzocht in het licht van de daarin ingenomen stelling dat hij zou worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. In de bestreden beslissing wordt immers in hoofdzaak gesteld dat de verwijzing naar de nieuwsbrief en het UNHCR-rapport waarvan sprake niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid omdat deze documenten gaan over de algemene toestand in Hongarije en verzoeker geen persoonlijke bewijzen levert. De zinsnede “dat zijn leven in gevaar zou zijn” is te dezen dan ook overtollig en omvat geen enkele indicatie dat artikel 3 van het EVRM te beperkend zou zijn geïnterpreteerd.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker geen op zichzelf betrokken bewijzen levert van het feit dat hij het risico loopt op de schending van artikel 3 van het EVRM. Dit klemt des te meer nu de aangehaalde “barre omstandigheden” in Hongarije waarvan verzoeker beweert dat een terugkeer naar die levensomstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM en dus een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaken, duidelijk betrekking hebben op asielzoekers en de toegang tot de asielprocedure in Hongarije, en meer specifiek op asielzoekers die gedetineerd zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf aangeeft dat hij werd erkend als vluchteling in Hongarije, zodat hij in die omstandigheden juist des te meer dient aan te tonen dat hij daar, ondanks zijn status van erkend vluchteling, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat hij zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs, wat hij nalaat te doen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de verwijzing naar de algemene vreemdelingenhaat en intolerantie in Hongarije. Immers, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke

gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Hierbij dient te worden benadrukt dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden in casu evenmin volstaat, zodat verzoekers argument dat indien hij kan aantonen dat er mogelijks een schending van artikel 3 van het EVRM kan plaatsvinden, dit al voldoende is om bescherming te krijgen geenszins afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Overigens kan nog worden gewezen op de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen stemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, bepaling die ook toetst naar een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeeld en afgewezen. Het beroep tegen deze beslissing resulteerde in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2012, zoals dat ook reeds door de verzoeker in zijn verzoekschrift werd aangehaald. In voornoemd arrest wordt geoordeeld dat de essentie in de zaak van verzoeker erin bestaat dat hij zich niet heeft gewend tot de Hongaarse autoriteiten alvorens zich te wenden tot de Belgische asielinstanties en wordt geconcludeerd dat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, samengevat, dan ook niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM oordeelde dat *“De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om een buitengewone omstandigheid aan te tonen. Verzoeker beweert dat hij bij een terugkeer naar Hongarije onderworpen zou worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen en dat de behandeling voor vluchtelingen in Hongarije onderworpen zou worden aan onhumane behandelingen. Hij verwijst hiervoor naar de Nieuwsbrief 'Terugkeerpraktijk van vluchtelingenwerk Vlaanderen' en een rapport van UNHCR. Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze documenten gaan over de algemene toestand in Hongarije en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Hetzelfde geldt voor de vermelding dat de toegang in Hongarije problematisch zou zijn en dat er in Hongarije een sfeer zou heersen van vreemdelingenhaat, intolerantie en racisme. Betrokkene levert hiervan geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.”*

3.5. Ten slotte, waar verzoeker doet gelden dat zijn integratie juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar het gestelde onder punt 3.1.3. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

3.6. Het middel is niet gegrond.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die redenen samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS